l'encesa

núm. 3
gener i febrer 2004
www.lencesa.altemporda.com
info@lencesa.altemporda.com

REVISTA CULTURAL GRATUÏTA DEL CAP DE CREUS

Explica una llegenda que ja fa molt de temps un jove hogol, tot cercant un nou lloc on viure, va arribar al món dels humans. Allí va trobar rius i llacs, muntanyes i planes, aiguamolls i deserts, neu, aigua i núvols, i el mar... que bonic és el mar (pensava el Hogol). Però el que més va trobar el Hogol va ser gent. El món dels humans és ple de gent i la gran majoria viuen en pobles i ciutats. De ben segur que són bones persones per poder conviure tots junts. I amb aquest pensament en Hogol va decidir de quedar-se a viure amb els humans. Però ben aviat va veure que les coses no eren tan maques com ell s'imaginava. La gent que allí habitava [illegible] igual que ell i externament no es podien diferenciar. Però l'interior, l'essència del seu ésser tenia quelcom desconegut per [illegible]. En Hogol es va adonar que els humans no deien el que pensaven. Molts cops fins i tot deien el contrari del que pensavi[illegible] va assabentar que moltes persones lluitaven contra altres persones per motius que ell no entenia, que l'ignorància i el [illegible] desconeixement provocava la por i l'odi. En Hogol no entenia res... allí ningú feia res pel plaer de fer-ho. Totes les [illegible] coses tenien un preu. Algú li va dir que fins i tot l'amistat tenia un preu. Com es podien comprar els sentiments? i amb [illegible] quina moneda es pot pagar? De mica en mica, la petita llum que il·luminava el seu cor es va anar apagant cada cop [illegible]. Allò era molt diferent del que ell havia imaginat i se sentia atrapat en un món cruel i despietat. La gent el mirava [illegible] de reüll i de vegades podia sorprendre algú que l'assenyalava amb el dit rere seu. "Aquí el primer es un mateix [illegible] la resta importa ben poc", va pensar en Hogol mentre una llàgrima es resistia a sortir dels seus ulls. Tot i aixi [illegible] havia una cosa d'aquell món que ell estimava: el mar. Era tan immens, tan misteriós, tan tranquil quan era en[illegible] calma, i tant poderós quan s'enfurismava... Sempre que se sentia trist anava fins la platja i allí sol, mirant l'horitz[illegible] movint plorava la seva tristor. Però un dia, mentre en Hogol es trobava a la platja, de sobre un vent suau i llunyà va[illegible] acaronar les seves galtes. I entre el xiu-xiu del vent va poder reconèixer la veu del Germà Arbre, l'arbre savi que va[illegible] Hogoland i gran amic de tots els Hogol. –Germà! Quina alegria poder escoltar la teva veu! –Fa temps que e[illegible] veig en aquesta platja, jove Hogol. I cada cop que ho faig et veig plorant. Quin és el mal que ha ofegat el teu cor? [illegible] Tinc molta por Gran Germà... –De què tens por? –La gent... aquí la gent és diferent. No diuen el que pensen i [illegible] fan el que senten. Tinc por de tornar-me com ells, Germà. –No creguis que són tan diferents de nosaltres [illegible] però tens raó: podries tornar-te un d'ells. Vés amb compte. –Potser tu em podries ajudar Germà? –Ajudar[illegible] te? Com, jove hogol?–Potser tu podries evitar que em torni com ells i fer que sigui feliç per sempre i mai [illegible] torni a plorar. O encara millor: perquè no els canvies a tots? El món seria molt millor d'aquesta manera [illegible] Gran Germà! –Sí: veritablement seria un lloc meravellós per viure-hi, però tot i que tinc poders màgics, no sóc [illegible] tan poderosos per aconseguir-ho. L'expressió d'ilusió que per un moment s'havia dibuixat a la cara d'en Hogol [illegible] va tornar a convertir en tristor i va a tornar a abaixar el cap. –No ploris, jove Hogol. Aixi no solucionaràs [illegible] el teu problema. –I que vols que faci, Germà? Ni tan sols tu, amb els teus poders pots fer res! Que pot fe[illegible] aquest pobre Hogol? –Pots fer moltes coses (li va somriure la veu). Tu mateix ho has dit abans, pensa[illegible] ho una mica. –Què és el que he dit abans? –Que tenies por de tornar-te com ells. Si et pots tornar [illegible] com ells, no creus que ells es poden tornar com tu? –Com? –Els humans són com nosaltres en [illegible] una cosa molt important: no son dolents de mena. Els fan tornar aixi. Pels motius que sigui s'hi tor[illegible] hen però no ho son per natura. Ara pensa una mica, si a tu et sorprèn la seva manera de fer, de [illegible] viure, de sentir, no creus que ells també es sorprenen quan et veuen a tu? Potser els pots ense[illegible] ayar a veure les coses d'una altra manera, a fer somriure quan algú està trist, a abraçar quan algú [illegible] por, a donar amor quan trobes un cor trencat. –Creus que serviria de res? Aquí hi ha moltissim[illegible] ent i jo conec molt poques persones. –No et preocupis per la quantitat, l'important és que enco[illegible] mans la teva felicitat a la gent que coneguis. La felicitat d'un mateix mai ho es del tot si la gent qu[illegible] revolta no ho és. Si fas el que et demano Hogol, jo et concediré el que m'has demanat abans [illegible] –Fer feliç tot aquest món?. –Fer feliç tot aquest món si, però tan sols un dia a l'any. Els meu po[illegible] ers no son tan grans, però un cop l'any puc fer que tothom sigui feliç Hogol, sempre que tu compl[illegible] la teva part del tracte. –Sembla molt difícil el que em demanes Germà, els humans tenen un [illegible] món meravellós però hi viuen d'espatlles. Tot i aixi ho intentaré, Gran Germà. –Has parlat amb [illegible] molta saviesa jove hogol. Recorda: mentre tu facis el que has promès jo compliré la meva par[illegible] d'acord? –Sí! D'acord! En Hogol es va trobar dret a la platja amb els braços este[illegible] igual que feia quan era petit allà a Hogoland, al costat del Gran Germà quan [illegible] el vent bufava. Ja no plorava, se sentia molt bé. El Gran Germà havia vingut [illegible] molt lluny per parlar amb ell. Això no era gaire corrent... Potser era una per[illegible] sona especialment estimada pel Gran Germà. Per primer cop en molt d[illegible] mps en Hogol va somriure mentre mirava com el Sol s'enfonsava en l'ho[illegible] ritzó i la Lluna començava a empaitar-lo. Que haurà fet el Sol a la Lluna perqu[illegible] empre l'estigui empaitant? (es preguntava en Hogol) I amb aquest enigma al c[illegible] a tornar a casa per passar la nit. L'endemà al matí, en Hogol va sortir al carrer i e[illegible] a quedar meravellat. Havia nevat! Tot era blanc, que bonic! Però alguna cosa estra[illegible] ya passava... Tothom que caminava pel carrer duia un somriure a la seva cara i quan e[illegible] reuaven es saludàvem i mirant-los als ulls mentre ho deien en Hogol va veure que [illegible] quest cop si que deien el que pensaven i que si que feien el que sentien. Els car[illegible] ers eren plens de llums i colors i els nens corrien d'un lloc a l'altre, igual que les [illegible] apellones que volen fins a la llum d'un fanal. –Què passa? (va preguntar en Hogo[illegible] un home que passejava pel carrer) –Avui és Nadal! –Nadal? –És clar! Avui és un dia [illegible] de felicitat per a tothom. Ens reunim a casa i passem el dia amb la gent que estimem [illegible] i dessitgem a tots que siguin feliços. En Hogol va somriure en adonar-se que el [illegible] Gran Germà havia complert la seva paraula i que almenys un cop l'any aqui[illegible] món semblava Hogoland. I des d'aleshores aquell hogol ha estat [illegible] roltant per aquell món, sempre intentant compartir la seva [illegible] felicitat amb la gent que ha anat coneixent. Fent [illegible] somriure el que està trist, abraçant el que té p[illegible] donant amor al que té el cor trencat, tal com [illegible] va demanar el Gran Arbre. El Gran Germà a[illegible] cada any envia un dia de felicitat per tothom. I així sera [illegible] que en Hogol compleixi la seva part del tracte.